

LA CIMERA

Podrien passar desapercebuts si no fos per la col·lecció de cotxes de luxe que envolta la finca. Una finca relativament discreta i apartada de la ciutat i plena de gent armada. A cada cap el defensen set pistoles.

Tots vesteixen roba fosca que contrasta amb la blancor dental dels seus somriures. Dins la casa se saluden, encaixades de mà, abraçades, petons, més somriures i cops a l'espatlla. Hi ha molta rivalitat entre els convidats i calen gestos ostentosos per simular cordialitat. Cada participant camina entre escortes: Gent seriosa a l'aguait de qualsevol moviment sospitos. Fins i tot, una vegada asseguts a la taula, l'esquena de cada representant està coberta pel grup dels seus acompanyants.

Comença la reunió. Discurs inaugural. Bones paraules, algun acudit ingenu i l'esperança d'una cimera profitosa que llimi diferències i permeti encarar el futur amb millors perspectives.

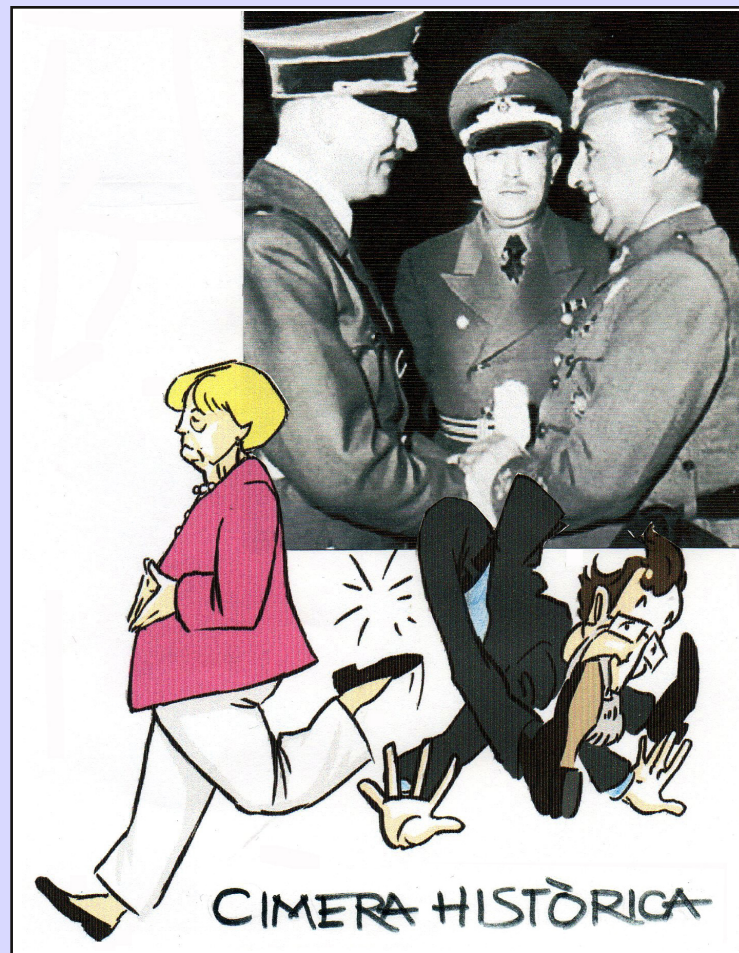
A la segona proposta una delegació veta

l'acord i una altra amenaça en abandonar la taula. Durant el dinar es produeixen els contactes unilaterals però no hi ha manera. Ja són tres els que es neguen a acceptar les condicions de l'amfitrió que només sembla vetllar pels seus interessos, menystenint les aportacions de la resta de responsables territorials. Sense perdre les formes surten les primeres amenaces i, naturalment, les contra amenaces.

Fa estona que el president veu a venir el final i com que ja és gran i va cansat, proposa un acord de mínims. Per unanimitat, queden per una altra trobada. Avui, cap solució, cap pas endavant. Segueixen els mateixos problemes i ha crescut la tensió però al final de la cimera dels caps d'estat europeus, tornen els somriures, els petons, les abraçades...

"Era una cimera dels caps d'Estat? Jo pensava que parlàveu de la trobada anual de la Màfia a Chicago..."

No! La Màfia te un codi moral.

LA NEVERA ESPANYOLA

Europa és un pastís fet d'enveges, egoismes i corrupció, embolicat amb paper fi de paradisos fiscals tipus Liechtenstein, Mònaco o Suïssa.

El regne dels borbons és la nevera cinc estrelles, no frost, anti- bacteri i natural silver, i sobretot, orgullosa de la seva marca: ESPAÑA. Però té un problema: no funciona i cada vegada que hi posen el pastís a dintre, acaba florint-se i fent tuf a merda.

Europa aguanta, a la vella nevera, tan impassible i educada com li és possible perquè li ha costat molta pela. De fet, encara n'hi costa ara amb les constants reparacions ("chapuzas" se'n diu a Espanya) que fan els mateixos tècnics de la fàbrica d'origen.

Fa anys que Europa demana a Espanya un nou model de frigorífic, que no segueixin aprofitant la carcassa d'aquella vella nevera de gel, però els espanyols –que són la tira d'espavilats- no els fan ni cas. Pinten la porta, tapant un forat amb magdalenes de Sòria; posen un cargol nou a la porta del congelador que no podia tancar-se... En definitiva, fan trampa. (Espanya és una gran trampa). I se salten la llei cada vegada que

els controladors estrangers fan una migdiada.

El dia que se'ls acabi la paciència, Europa llençarà per la finestra la vella nevera que recolliran els africans en busca de ferralla i Europa es comprarà un nou model americà... o japonès, segons vagi la balança comercial.

Última hora: estan a punt de fer-ho.

